

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 51.

19de Møde.

Torsdagen den 28de Februar.

(Forts.)

Justitsministeren: Da ingen af Thingets ærede Medlemmer har forlangt Ordet, og da jeg desuden hvert Dieblik kan vente at blive kaldet ind i Folkethinget for de Forhandlingers Skyld, som der ville forekomme, vil jeg allerede nu tillade mig at meddele de Bemærkninger, som de holdte Foredrag foranledige mig til. Det er fornemmelig fra 2 Sider, at man har gjort Indvendinger mod at denne Lov skulde udkomme i den Form, hvori Forslaget er fremlagt. Den ene Anskuelse, som har søgt at gjøre sig gjældende, gaaer imidlertid ud fra et Standpunkt, ganske modsat den andens. Den ene Anskuelse gaaer nemlig ud paa, at en Lov, som den her forelagte, vil standse den frie Udvikling af Literaturen overhovedet, medens den anden gaaer ud fra den Frygt, at en saadan Lov som den foreslaaede, ikke skulde være istand til at føres igennem, uagtet den i det Hele erkjendtes at indeholde passende og hensigtsmæssige Straffebestemmelser til at overholde god Orden paa den ene Side, og dog tilstede saamegen Frihed, som Forholdene gjøre det tilraadeligt, paa den anden Side.

Jeg skal først tillade mig at berøre den første Indvending. Den er støttet paa, og det blev udhævet af den ærede Taler, som forresten i dette Dieblik ikke er tilstede, at man ikke kunde sammenligne det nuværende Udkast med de hidtil gjældende Lovbestemmelser, og navnlig Fdg. af 27de Septbr. 1799. Man skulde altsaa tage Sagen fra et aldeles abstract Standpunkt, ikke knytte den nu udgaaende Lov til de hidtil bestaaende Pressforhold. Det tør jeg tillade mig at troe, at være en urigtig Anskuelse. Jeg troer, at man ikke vel kan bedømme, hvorledes en Lov nu skal affattes, uden netop

med Hensyn til, hvorledes de hidtil bestaaende Lovbestemmelser have virket, hvad Resultater der ere komne af den hidtil bestaaende Retstilstand. Den ærede Taler meente, at en saadan Lov som denne, vilde hindre den frie Brug af Pressen, saaledes, at Literaturen ikke derved kunde finde sin Udvikling. Men jeg tør tillade mig at spørge, om ikke den danske Literatur, endog saa under langt mere trykkende Forhold, dog har haist et stort Opsving, om vi ikke her have en Literatur i Landet, som værdig kan vise sig ved Siden af andre Landes Literatur? Og har den ikke netop haist sin Fremgang under meget mere trykkende Forhold end dem, hvorunder vi nu leve, saaledes at den nu saameget mere frit maa kunne fremmes, da den nuværende Lov tilstgter mange betydelige Lettelser i den hidtil bestaaende Retstilstand. Jeg troer derfor, naar man gaaer ud fra dette Standpunkt, at man slet ikke kan bedømme Forholdene, uden netop at se hen til, hvad der hidtil har gjældt som Lov eller ikke. Man kunde da ialfald kun sammenligne den med andre Landes Tilstand; men jeg troer ikke, at man der vil finde noget Monster, som vil passe for vore Forhold, som vil afgive bedre Exempler. Hvor Presselovene have været aldeles frie, hvor de have tilstaaet en større Frihed, end her tilstaaes — og det er dog vist meget faa Steder — der kan det dog vel være, at Regjeringen har seet sig nødsaget til, paa ganske andre Maader at modvirke de Farer, som der have reist sig af saadan Frihed. Jeg mener, at enhver Frihed maa være underkastet Regler; thi en Frihed uden Regler bliver en Tvang for Andre. Der kan ikke tænkes en aldeles ubunden Frihed til at ytre sig, altsaa en aldeles Opbøvelse af Straf for Misbrug af Pressen, uden at man da tillige nødvendigviis maatte finde sig i, at de, hvem Øtringen af en saadan Frihed frænkede, bleve formeente